

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 295, febrer del 2012

TELECOMUNICACIONS BASSAS, S.L.

Instal·lacions d'antenes TV, FM i satèl·lit
Circuits tancats de televisió
Porters electrònics i vídeo porters
Electrònica integral de so
Control d'accessos

Cristòfol Colom, 13-B 93 555 71 68 el Masnou
comercial@tbassas.com

ISABEL I NEUS

TEIXITS - MERCERIA - TALLER D'ARRANJAMENTS

**Gran varietat de
disfresses
infantils.
Teixits,
maquillatge i
complements.**

Fontanills, 2 · 93 540 26 19 el Masnou

TALLERS MASNOU
1923-2012

Exposició i venda:
Àngel Guimerà, 14.
Taller: Puerto Rico, 28
93 540 31 57 el Masnou

Més de 10 anys d'experiència al seu servei

Tot per a l'ordinador personal
Servei tècnic remot, en taller i a domicili
Informàtica per a particulars i empreses

Recuperació de dades

NOVA ADREÇA

C/. Francesc Macià, 16
08320—EL MASNOU

Tel.: 93 555 14 51

c.e.: info@sim-elmasnou.com

<http://www.sim-elmasnou.com>

s.i.m.

INFORMÀTICA

EL MASNOU

intel
Channel Partner
Program

Equip de Redacció:

Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: Família *Pagès Fàbregas* del Masnou al 1909

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 126 82 20
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

2012

**Un bon any per
fer-te soci de
Gent del Masnou**

Informa-te'n a:

www.gentdelmasnou.cat

Diumenge 26 de febrer
**“DIUMENGE
AMB LLETRES”**
a les 7 de la tarda.
Vetllada artística, literària,
musical... A càrrec del
“Grup Rauxa”
de Gent del Masnou
Entrada gratuïta

Editorial

A LA RECERCA DE L'ARCA PERDUDA?

Després de la coneguda *setmana dels barbuts*, que enguany ha passat amb més pena que glòria a causa de la placidesa de les temperatures hivernals, els inicis d'aquest mes de febrer es presenten sobtadament gèlids i més d'acord amb el que toca a les nostres contrades. Ja era hora que fes fred, que el fred mata microbis i ajuda els botiguers a vendre estocs d'hivern abans no acabi la migrada temporada de rebaixes. Tot sigui per bé.

I parlant de rebaixes, no ens podem estar de fer esment de les rebaixes que estan afectant la nostra economia, la del món empresarial i la de les sofertes butxaques dels contribuents, sigui en forma de retallades en diners o en prestacions i serveis que, al cap i a la fi, tot va a parar al mateix sac. L'actual govern de Catalunya, presoner de l'herència rebuda dels seus antecessors en el càrrec i de la crisi global, està fent mans i mànigues per sortir de l'enfangada on estem tots enxampats, aplicant mesures tan impopulars com necessàries encaminades a complir amb els manaments europeus i de Madrid.

A voltes amb això, tots sabem que des de la Generalitat s'estan esmerçant esforços i cercant aliats per fer un front comú català encaminat a pal·liar el dèficit fiscal que ens ofega, negociant l'aplicació d'un nou marc de relacions econòmiques amb Espanya, conegut com a *pacte fiscal*, succedani del malaguanyat concert econòmic (l'arca perduda?) que els polítics de torn no van saber o poder fer prosperar quan era el moment idoni.

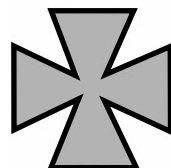
No sabem si aquest nou marc arribarà mai a bon port a causa del visceral rebuig espanyol tan avesat a viure de la moma catalana (dita solidaritat) i també a resultes de la nostra incapacitat política de fer pinya quan el país ho reclama, tot i així, si s'aconsegueix avançar en algun tipus d'acord o pacte, ben segur que serà una mena de cataplasma temporal per alleujar l'escandalós dèficit, però no pas el remei definitiu a les nostres malalties cròniques, que només s'assolirà el dia que les relacions Catalunya-Espanya siguin de total i absoluta igualtat i respecte mutu, dins un marc democràtic lliurement decidit per ambdues parts.

Entenem que, aquest camí, l'està assenyalant amb fermesa la mateixa societat civil des d'iniciatives col·lectives nascudes arran de les consultes populars per a la independència celebrades arreu de Catalunya i que ara està prenent forma a través de la nascuda Assemblea Nacional Catalana, agrupació no arrenclerada en cap partit polític que, com podreu veure anunciat en la contraportada d'aquest mateix butlletí, serà presentada a la nostra vila el diumenge 19 de febrer a dos quarts de dotze del migdia a Can Malet, acte de presentació al qual i som tots convidats.

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
BÚSTIA OBERTA.....	5
COOPTAR, SINÒNIM D'ENDOLLAR per Joan Camps	9
IN MEMÒRIAM <i>Sara Maristany i Gibernau</i>	10
A CONTRACOR per Ramon Serra	11
PARAÍBA per Joan Maresme Duran	12
TEMPS DE DIÀLEG per Josep Xoriguer	13
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray.....	14
LA DÓNA DEL MIRALL per Jaume Boadella	16
ANYS DE BORBONS per Josep Condeminas	18
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT per Carles Maristany	19
LA PUNTA DE LA LLENGUA per Esteve Pujol i Pons	19
LES NOSTRES FAMÍLIES D'AVUI per Aleix Ripol	20
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	21
PARLEM DE LLIBRES per Jordi Martí Bertran	21
ARRAN DE SÒL per Pledebuit.....	22
LA CUINA DE L'ANTÒNIA	22

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Febrer 2012

1	dimecres	Viayna C
2	dijous	Dominguez
3	divendres	Aymar
4	dissabte	Ocata
5	diumenge	Ocata
6	dilluns	Fàbregas
7	dimarts	Viayna C
8	dimecres	Dominguez
9	dijous	Aymar
10	divendres	Ocata
11	dissabte	Riera
12	diumenge	Riera
13	dilluns	Viayna C
14	dimarts	Dominguez
15	dimecres	Aymar
16	dijous	Ocata
17	divendres	Riera
18	dissabte	Fàbregas
19	diumenge	Fàbregas
20	dilluns	Dominguez
21	dimarts	Aymar
22	dimecres	Ocata
23	dijous	Riera
24	divendres	Fàbregas
25	dissabte	Viayna C
26	diumenge	Viayna C
27	dilluns	Aymar
28	dimarts	Ocata

Dijous gras

Dimecres de cendra

29 dimecres Riera

Març 12

1	dijous	Fàbregas
2	divendres	Viayna C
3	dissabte	Dominguez
4	diumenge	Dominguez
5	dilluns	Aymar
6	dimarts	Riera
7	dimecres	Fàbregas
8	dijous	Viayna C
9	divendres	Dominguez
10	dissabte	Ocata
11	diumenge	Ocata
12	dilluns	Riera
13	dimarts	Fàbregas
14	dimecres	Viayna C
15	dijous	Dominguez
16	divendres	Fàbregas
17	dissabte	Aymar
18	diumenge	Aymar
19	dilluns	Fàbregas
20	dimarts	Riera

St. Josep

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9,30 del matí a 9,30 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

h o c r o f a s t i c a n o b e r t a

Les cartes de la Bústia Oberta cal que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i es publicaran amb el nom i cognoms de l'autor o inicials. En cap cas no es publicaran cartes amb pseudònim. L'extensió no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

RECORDANT JORDI LLOP

El 20 de desembre el nostre company Jordi Llop va deixar-nos. Havia sigut durant molts anys jugador actiu i quinze anys president del Club d'Escacs, del 1986 fins al 2001, i, per tant, un dels creadors del que avui tenim. Malgrat que la seva malaltia el limitava fortament, fins al final va continuar disfrutant dels escacs i compartint-ho amb tothom gràcies al web, escaquejant, on era conegut com a Hughet. Les nombroses mostres de condol i agraïment allà expresades en són testimoni. Sempre recordarem la seva alegria i cordarietat.

Gràcies per tot, Jordi.

Vicenç Rocher,
president del Club d'Escacs el Masnou

INCÚRIA MUNICIPAL

El mes d'octubre passat, després de sofrir durant gairebé dos anys una situació intolerable que ni la policia local ni el consistori anterior i actual feien res per resoldre, vaig escriure al Síndic de Greuges aportant tota la documentació i dades necessàries per a la seva prompta resolució. Transcrit literalment una part de la carta que m'ha enviat el Síndic :

En data 2 de novembre de 2011 vam sol·licitar a

l'ajuntament del Masnou un informe i la documentació escaient per resoldre la vostra queixa. Atès que no l'hem rebut i s'ha superat el termini de temps legal per respondre el nostre requeriment, us comuniquem que hem reiterat a l'administració la tramesa de la informació de manera urgent, tot recordant-li el deure de facilitar-la.

És a dir, que en dos mesos de termini legal que l'Ajuntament té per lliurar al Síndic tot el que els sol·liciten, i en dos anys que jo porto batallant, no han tingut temps ni, per descomptat, després ganes ni intenció de facilitar res.

Amb el govern anterior hem sofert una espoli sense precedents. Amb el govern actual ja veurem si hi ha espoli (pel que jo sé, tampoc no es fa gaire per aturar-lo); però el que sí és clar és que hi ha una deixadesa, un passotisme, un que se salvi qui pugui, i allà cadascú se les arregli (herència també de l'equip de govern anterior) que em sorprèn que encara no haguem sortit tots al carrer a treure de les seves poltrones tant d'inepte i intentar col·locar-hi gent honorada, responsable i vàlida que ens governi.

Gràcies per publicar aquesta carta i "gràcies" als presumptes (i recalco presumptes) responsables de

complir amb la demanda del Síndic de Greuges, que tan alegrement s'han passat pel folre... Tot funciona així? Què passarà quan jo no compleixi amb els terminis per pagar els meus impostos?

Rosa Maria Robles Carro

LA MÀGIA DE NADAL EN CRISI

Potser hi ha algú que no recordi amb un somriure als llavis les festes de Nadal de quan era petit?...o l'arribada dels Reis, amb l'emoció del que encara és net i pur de cor?

Doncs bé. Quina sorpresa he tingut quan ahir, 5 de gener, he constatat que l'Ajuntament del Masnou retalla també la il·lusió dels més petits. Resulta que també la màgia del Nadal i els més petits han de patir aquesta crisi provocada per la realitat dels adults? Quina decepció.

Sóc defensora incondicional dels més necessitats. No tinc idea del que pot costar llogar 6 patges reials i posar un parell de bones carpes: 800 o 1000 €? Segur que és una despesa mínima en comparació amb el que tots sabem i ningú no és capaç de pronunciar en veu alta: el que l'Ajuntament es gasta en altres menesters.

Gràcies, però, a la voluntat de persones com el Miguel Triplana i d'altres segueixo creient en les persones. Massa poques, però. Des de la humilitat de casa meva faig una crida a tot el poble del Masnou: no deixem que el 2013 torni a passar com ahir.

Atentament,

Ana Comellas i Vila-Puig

L'ARBRE DE NADAL

Qui va posar l'arbre de Nadal aquest any a l'Ajuntament ho va fer amb el més absolut menyspreu i poca cura. L'arbre va quedar trist; solament l'acompanyaven alguns llums tan mal posats que semblava que els haguessin llençat des de la finestra per veure on queien.

Per fer això, l'Ajuntament ja s'ho podia haver estalviat. Aquell arbre no representava l'esperit nadalenc ni comunicava cap sensació positiva.

Jo penso que, si les coses s'han de fer així, fins i tot la despesa de l'arbre i els llums va ser excessiva.

M. Valldeperas Roig

RESPOSTA

Davant algun comentari que he rebut respecte a la carta que s'ha publicat aquest mes passat, m'agradaria comentar un parell de coses. La carta del mes de gener havia estat escrita al desembre, i en aquelles dades encara no hi havia hagut cap reunió de la coordinadora d'Ampa. Al mes de desembre n'hi va haver una de convocada per la regiduria, però per a un tema tan concret com és la supressió de la 1a línia de l'ESO. No es va tractar cap tema més, ni extraescolars, ni REMA, ni Pla Entorn, ni cap altre dels assumptes que solíem posar en comú les diferents AMPA del poble convocades per la regiduria. En aquest sentit, la regidora no ha fet cap reunió encara.

...

Virtuts que semblen defectes? IDEALISME I ESPERANÇA
Si no hagués estat idealista, mai no m'hauria ficat en política. O, doncs, quin altre

*Coques de llardons; i, per a la Quaresma, bunyols.
De les pastisseries del Masnou*

Pastisseria
miquel

Pere Grau, 59 · Tel. 93 555 06 61
El Masnou

PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

Pastisseria Degustació Granja

Matalí
Des de 1866

El Masnou: Prat de la Riba, 4 · T. 93 555 04 60

david
pastisser

MMACE02
(Millor Mestre Artesà
Xocolater d'Espanya 02)

Medalla de bronze
MMAPE03
(Millor Mestre Artesà
Pastisser d'Espanya 03)

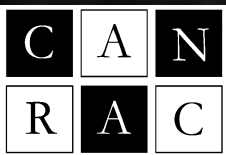
93 555 34 75

Navarra, 100 · El Masnou

pastisseria@davidpastisser.com

www.davidpastisser.com

Mestre Pastisser

Mestres Villà, 101
93 555 16 64
WWW.CANRAC.COM

16 de febrer
Dijous Llarder

**El dijous llarder,
botifarra, botifarra,
El dijous llarder,
botifarra menjaré**

**Botifarra d'ou amb carxofes,
botifarra crua amb calçots,
i... molt més a Can Rac**

motiu pot haver-hi que pensar que pots ajudar a canviar i millorar les coses? Ser idealista és tenir esperança en un demà millor, en un món més just, en una vida més respectuosa amb l'entorn. Ser idealista és no perdre l'esperança que les coses poden canviar i millorar, com ha anat passant en molts aspectes de la nostra vida. Ara li toca a la política. I, com que sóc idealista, m'agrada participar del procés de canvi que, de segur, haurà de viure la política si tots hi volem ser representats. Sóc ingènua, també. Penso que la motivació de la resta de companys i companyes del govern municipal s'assembla a la meua, i posa per damunt dels beneficis particulars i partidistes el bé del nostre poble. Penso que els companys i companyes del govern reconeixeran la feina ben feta de la gent sobre la qual tenen algun tipus de decisió i que no els arraconaran per motius partidistes. Sóc

ingènua i penso que els i les qui avui tenen el poder i el control de la situació actuen honestament. Reconeixen. Valoren. I premien l'esforç dels qui hem treballat pel poble des que tenim us de raó. Els felicito.

Núria Fusellas Gaspa

RETALLADES A L'EDUCACIÓ

M'adreço a vosaltres per fer més pública la retallada d'una línia de primer d'ESO al nostre municipi.

El passat 16 de gener es va convocar una reunió informativa al col·legi Ferrer i Guàrdia des de la coordinadora de les Ampes del Masnou. Se'ns va informar, com a la resta d'escoles, que el Departament d'Ensenyament havia decidit treure al nostre municipi una línia de primer d'ESO per al curs 2012-2013.

Amb dades matemàtiques se'ns va exposar que aquest any hi ha 211 nens i nenes cursant sisè de pri-

mària i que el nostre municipi ofereix 8 línies de primer d'ESO, 4 d'oferta pública i 4 d'oferta concertada, cosa que suma en total 240 places. Si fem una simple operació matemàtica veiem que sobren 29 places. Però el que no s'ha tingut en compte en aquestes operacions aritmètiques és el percentatge de nens i nenes que repeteixen primer d'ESO, el percentatge de nens i nenes que surten de l'escola concertada per fer l'ESO a l'escola pública i el percentatge de nens i nenes nou vinguts.

Però, seguint amb les operacions aritmètiques, veiem que, si fem la comparativa d'inscripcions dels cursos passats, dels 211 alumnes, optarien per l'oferta pública 124 i per la concertada 87. Amb aquestes dades a la mà, és obvi que falta oferta pública i que en sobra de concertada. Però la sorpresa més gran ha sigut quan el Departament ha decidit treure aquesta línia de pri-

mer d'ESO de l'oferta pública. Si les seves raons principals són les de demostrar amb dades matemàtiques que s'ha de retallar una línia de primer d'ESO perquè sobren places escolars, no s'entén per què volen treure l'opció pública, que és la que té més demanda. De lògica seria que la traguessin de l'oferta concertada com es pensaven les mateixes escoles concertades que ofereixen l'ESO. Quins interessos hi ha per part del Departament perquè s'ompli l'oferta concertada? Què hem de fer els pares que hem optat per l'educació pública des del cicle infantil?

Des de les Ampes de les escoles públiques ens demanen mobilitzacions i que a l'hora d'inscriure els nostres fills a l'ESO, només optem per l'opció pública. Què més podem fer?

Per una educació pública i de qualitat.

Rosa Gómez Lugo,
una mare indignada.

DÒMINO

Vols jugar al dòmino? **Vine,**
No en saps? **Te n'ensenyarem.**
Ja en saps? **T'ajudarem a**
millorar el teu joc.

Joc individual

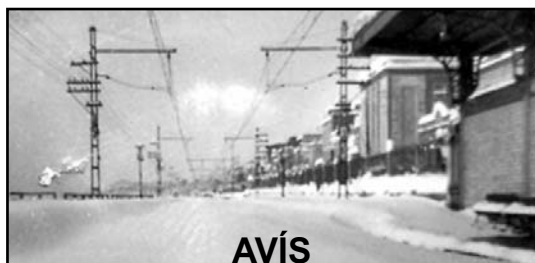
Joc per parelles

Campionats

Porta-hi la teua parella, germà, fill, o vine sol.

Ens trobarem el dilluns i dimecres
de 7 a 8 del vespre.

inscripció a Gent del Masnou

AVÍS

PER UNA EXPOSICIÓ COMMEMORATIVA DE LA GRAN NEVADA DEL NADAL DEL 1962

DEMANEM:

- FOTOGRAFIES DE LA NEVADA, EN PAPER. NO IMPORTA LA MIDA. FAREM AMPLIACIONS I TORNAREM ELS ORIGINALS .

- SI POT SER QUE SIGUIN ORIGINALS PARTICULARS EN BON ESTAT, MILLOR QUE NO SIGUIN DELS FOTÒGRAFS DE L'ÈPOCA, JA QUE SÓN MÉS CONEGUDES.

Fotografia de Josep Delhort

16 de febrer, Dijous Gras.

**Botifarres d'ou i faves amb cansalada,
pasta amb bacó i pinyons, peres amb vi,
llegums guisats, carns, botifarrons,**

**caves, mandongui-
lles, pollastre
farcit, llom, ous i
llardons.**

Yolanda
Per una alimentació
sana i equilibrada
Mercat Municipal del Masnou
93 540 11 37

Ple de pasta
cuina de qualitat a prop teu
Menjars per emportar
Joan XXIII. 46 Obert de
93 555 52 08 dimecres
a diumenge
Mercat Mpal. P. 21
93 540 95 16
www.pledepasta.com

CARNISSERIA
Can Ventura
Romà Fabra, 18 · 93 555 73 95
El Masnou
VEDELLA · XAI · PORC · POLLASTRE · EMBOTTITS

DOS MÉS DOS
MENJARS PREPARATS
POLLASTRES A L'AST
VINS I CAVES
EMBOTTITS SELECTES
Navarra, 100. 93 555 14 82 · EL MASNOU

L. MOLERO
LLEGUMS CUITS
FRUITES SEQUES
APERITIVUS
PLATS CUINATS
Elaboració pròpia
Mercat Municipal del Masnou · 93 540 39 38

RO **XARCUTERS**
Màxima qualitat en els
seus productes
El Masnou
Mcat. Municipal · 93 540 10 61
Sant Miquel, 25 · 93 540 88 02
Badalona
Mcat. la Salut, 41 · 93 388 16 87

Xarel·lo
VINS, CAVES, LICORS
I UNA MICA DE TOT
VINS D'ALELLA
SERVEI A DOMICILI
Àngel Guimerà, 30
Tel. 93 555 21 41
08328 ALELLA

MARIA ROSA
FRUITES I VERDURES
Comandes a domicili
Collita pròpia
Mercat Municipal
93 540 03 52

Butifarra d'ou amb carxofes, butifarra crua amb
calçots,... i més a Can Rac

CAN
RAC

Mestres Villà, 10 · 93 555 16 64 · WWW.CANRAC.COM

COOPTAR, SINÒNIM D'ENDOLLAR

Per Joan Camps i Ortiz

No és rar que un polític extremi el ridícul en la defensa aferrissada de seguir mantenint la tebior de la seva cadira assalariada, sobretot aquells qui al cap dels anys d'estar en la nòmina pública només poden acreditar obediència cega al mentor necessari que en el seu dia va tenir l'astúcia de cooptar-los. Qui més i qui menys ja s'haurà adonat quant de polifacètic pot ser un subordinat així: un *vecorredille* amb vocació de lacai que, en últim extrem, pot ser el boc expiatori de les espifiades o el cap de turc propiciatori per carregar-se a les espalltes els delictes del seu mentor, el seu amo.

La multitud de fitxatges en tan inútil funció acumulats des de la transició, molts d'ells fent la cua com imputats en causes de ressò mediàtic, han acabat provocant càncer en el moll de l'os de la democràcia. L'abús de la pantomima de la cooptació a dit dels qui exercint el poder han pogut enrolar tanta incompetència a l'entorn dels seus interessos particulars amb l'únic afany de perpetuar-se en els privilegis de la política, ha estat la causa d'aquesta nova aristocràcia només hàbil a malbaratar l'abundància quimèrica i que ara, en destapar-se l'escassetat real sense pal·liatius que ells mateixos han provocat, no volen reconèixer l'evidència del fracàs. Aferrissats a la cadira que han ocupat a compte del deute públic insostenible que no para de créixer, encara mantenen la gosaria de voler seguir i erigir-se com a portadors de solucions quan en realitat són la rel perniciososa del problema.

Enmig de tot això hom queda bocabadat en sentir veus tertulianes aparentment neutrals però escandalosament corporativistes que ens envien missatges subliminals en defensa de la classe política i que potser ja és hora de corregir: "Ei!" –ens diuen– "que no tots els polítics són corruptes, la majoria són gent honesta, que fa la seva feina". Fixeu-vos, però, que aquesta proclama de l'honestetat mai no va acompanyada del recompte dels polí-

tics que des de la transició han plantat cara al partit o han dimitit en adonar-se que, consentint l'evidència escandalosa, es convertien en col·laboradors necessaris de tan grolleres malversacions. Jo no en conec cap; però, d'haver-n'hi algun de tan pulcre, només pel fet de plantar cara al partit mereixeria ser canonitzat i per presentar la dimissió, prova irrefutable de miracle, pujat sense dilació al santoral. D'alguna manera ja ho deia Maquiavel: en política cal ser acurat en l'ètica del discurs però mai no s'ha aplicar en l'actuació, ja que la honestetat escurça la permanència del polític en el poder.

Enmig de tots els tòpics que pretenen enaltir la tasca política, n'he escoltat un a la tertúlia televisiva del matí, que m'ha entès: "Cal reconèixer" –ho deia amb to afligit un prestigiós periodista germà d'un polític de renom– "que la majoria dels càrrecs actuen vocacionalment, sacrificats en la tasca de treballar pel país" –i amb il·lusa sinceritat afegia–: "Són gent molt preparada, que a l'empresa privada obtindrien un major reconeixement social i una remuneració molt més elevada". Doncs quina sort si, en lloc d'escalfar la cadira al parlament, aquests cracs fossin cedits a l'empresa privada, amb quatre dies seriem els reis del mambo de la productivitat més competitiva. Home, que l'estil d'empreses creades pels polítics ja el coneixem, així de memòria me'n vénen al cap un parell:

l'escandalosa Filesa, i el que havia de ser la joia de la corona del partit de Prenafeta, el diari *El Observador*. Ja no dic l'habilitat que tenen a complicar les coses, us imagineu que per comprar un haguéssim d'esperar els sis mesos que en plena abundància econòmica havien d'esperar alguns malalts de la sanitat pública per ser operats, quan aquí els polítics malbarataven a tort i a dret muntant-nos embalats i festes majors arreu.

Parlant de festes majors: l'última l'ha organitzada la *villa i corte* de Madrid amb motiu de condecorar amb ritual medieval el president Nicolas Sarkozy, circumstància que ha permès la fotografia que encapçala aquest escrit, una imatge que val més que mil paraules i en termes de pòquer: una doble parella de dosos i tresos al rei, en definitiva les cartes que va barallar Franco, una mà perdora, on en Rajoy ja no li queden fitxes per fer una última catxa. Pel que fa a la foto, no sé quin efecte us farà; però, en veure-la jo a la portada de *La Vanguardia*, vaig exclamar indignat: "De què cony riuen aquests im...!" En estar a punt de complir els 75, la meva memòria cada dia és més fràgil, tinc l'adjectiu a la punta de la llengua, però ara no em surt; al diccionari de la llengua catalana m'hi trobo vuit pàgines farcides de mots que comencen amb im... així que, m'estalvio la feina i que cada lector hi posi el que li sembli més adient.

In mamòriam

SARA MARISTANY i GIBERNAU

El Masnou 1906 – Barcelona 2012

Per Joan Muray
Vocal de Cultura

El vaixell de ca l'Isart ha hissat veles i ha partit del Masnou vers el més enllà, duent com a passatgera la Sara.

Ho ha fet en un primaveral matí d'hivern, d'un lluminós esclatant, com només ho és la llum de la nostra vila. Era la darrera, dels vivents masnovins, filla d'un capità de la gran flota velera del Masnou del vuit-cents.

El seu pare, el capità Salvador Maristany i Sensat, a més de navegar amb vaixells de vela, ho féu també en els de vapor, i a més va ostentar un munt de càrrecs relacionats amb la marina, tant a Europa com a Amèrica o a Àsia.

La Sara, amb la seva llarga i fructífera vida, tot i viure en dos segles, pràcticament tot el XX i la part que portem del XXI, va conèixer de primera mà, per part dels seus ancestres, bona part del segle XIX, aquell segle d'or de la marina de vela del vuit-cents.

Per tant, era el llibre vivent de la nostra història. Amb ella les converses no eren mai avorrides. Tenia bona memòria i et podia descriure qualsevol moment històric que li preguntessis. Era un veritable plaer de conversar-hi. Recordo tardes d'estiu, en aquella eixida de la seva casa masnovina, que passaven ràpides, per agradables, com un veler amb vent de popa, com aquell *Pablo Sensat*, que, de tan ràpid com va venir del Nou Món, va batre rècords.

A la seva memòria i amabilitat, hi podem afegir la seva presència física, que, tot i els anys, conservava una fesomia de nena, talment una d'aquelles entranyables nines, de cutis fi i ters.

La vaig conèixer fa ja un munt d'anys, quan preparava una exposició sobre els capitans de la nostra marina. Vaig anar a veure-la per saber-ne més coses, i alhora per veure quins retrats tenia, i si ens els deixaria per a

l'exposició.

Tot foren facilitats; aquella dona i aquella casa eren un pou ple d'històries. Va deixar dos grans retrats de capitans, l'un del seu pare i un altre d'un oncle, així com d'altres de mida més reduïda, tots importants, no sols per a la història masnovina, sinó d'altres indrets, als quals participaren. D'aleshores ençà ens veiérem regularment cada estiu i vaig passar bones estones en la seva companyia i la de la seva acollidora família.

Als hiverns, si sorgia alguna cosa, ens parlàvem per telèfon. Només aquest darrer estiu no poguérem complir el *ritual*, ja que per alguna raó van haver de tornar més aviat a Barcelona, on residien als hiverns; i, malauradament, ja no podrem tornar a fer-la petar en la placidesa d'aquella tranqui-la eixida masnovina.

Sara, et desitjo que on t'hagi portat el veler, ho hagi fet en una meravellosa singladura, amb mar calma, vent propici i oratge temperat.

A contracor

Per Ramon Serra i Roca

El mestre de cerimònia tenia un aspecte que imposava. Llarg i prim amb la cara allargassada i uns ulls enfonsats i penetrants. Cabells canosos tallats a raspall i una manera de parlar de qui està acostumat a manar.

Un a un va fer seure la gent que havia de treballar per a ell, tots professionals i tots amb antecedents policials. Una ampolla de rom va començar a passar de mà en mà i la fumera dels cigarrets va omplir la sala amb una boira espessa.

– Nois, atacarem el banc Dineretti.

– És molt perillós perquè està mol protegit (va dir un amb gest de disgust).

– Però hi tenen molta molla (diu un altre de més optimista).

L'home que mana deixa anar tota una explicació del lloc, de com arribar-hi i quin tipus d'armes fer servir. Hi ha qui pregunta quants diners calcula que poden trobar-hi i el capo se'l mira seriosament i li diu secament.

– Molts.

– Però quant són molts?

– T'he dit molts, suficients per a tots i no preguntis més o ets fora del cop.

Es donen els detalls del punt de trobada, qui robarà el cotxe per a l'acció, on amagar-se en cas de fallida i on retornar les armes després de l'atracament. Els homes capten a la primera les frases curtes i tallants del cap, i ni tan sols s'atreveixen a replicar o donar noves opcions; aquí és molt clar que ells només són els pringats de la feina i que, per això mateix, cadascun rebrà un deu per cent del botí.

Després de l'explicació, un silenci espès omple els somnis d'aquells personatges, que volen sobreviure i que ni tan sols pensen que podrien arreplegar una bona quantitat de diners per començar una nova vida, que no volen perquè saben que el diner fàcil es fon ràpid; i, tot plegat, què farien sense l'adrenalina supurant pels porus com si fos una sobredosi de qualsevol producte tòxic dels que solen utilitzar. Per als peons de la feina, aquesta no és un fi en si mateixa sinó un mitjà per estirar una mica més aquesta miserable vida que porten, on mai no hi ha prou diner i sempre un excés de risc, que els manté amb l'ai al cor com un tret a tres centímetres de la cara. JJ Rocabrúna, el més jove de tots, pensa en la seva mare i els diners que li calen per a una operació d'alt risc a cor obert, que la miserable cobertura mèdica no li cobreix. La major part del botí, en el seu cas, ja té destinatari. Com va embolicar-se amb aquesta trepa, ell, un llicenciat en Històries, que mai no va trobar feina, fora de quatre substitucions en una escola privada on la direcció el tractava com una merda.

Els altres tres eren delinqüents d'ençà que varen néixer. Mals barris, pocs o nuls estudis, família inexistent i llicenciatura en el carrer de la desolació.

JJ temia el cap. Home gèlid, que no traspuava ni un sol sentiment. Aquell era el perill i no pas entrar i sortir del banc amb la pasta. L'home de gel no entraria al banc sinó que esperaria amb el cotxe engegat a la sortida. Malastrugança que el cap es quedi fora, pensà. Bé, les seves raons deu tenir, però no

m'agrada.

El dia és arribat i el cotxe ja marxa en direcció a la tranquil·la plaça on és ubicat l'objectiu. Amb unes caretes de Homer Simpson, els quatre homes travessen la porta principal amb la tranquil·litat que dóna una escopeta del dotze retallada. Els crits de rigor de *tothom a terra i el qui mogui un dit el matem com un gos*. Els set clients de la sucursal s'estiren, i els empleats fan el mateix a l'altre costat del taulell.

JJ és a la porta per si entra algú; a ell ja li va bé, perquè la violència amb què es comporten els seus companys no és del seu grat. Ell es considera un lladre, no una bèstia salvatge.

El vigilant de seguretat és ajagut, però aquest fet no li estalvia unes bones coces perquè recordi de no moure's.

En un minut la bossa d'esports és plena i la llancen fins on és en JJ per tal de sortir rabent. En una fracció de segon el guarda de seguretat treu un 38 special, que porta amagat en el camal i dispara dos trets molt seguits, que fereixen dos sicaris, el tercer comença a disparar sobre ell amb la retallada, i un bassal de sang neix del cos del segurata. El sicari comença a córrer en direcció a la porta però rellisca amb la sang d'aquell infeliç estripat pels seus trets. Un cop fort el deixa commocionat, moment en què un parell de clients l'immobilitzen. JJ, veient el percal, dispara dues vegades al sostre de la sucursal per espantar-los i fuig corrents amb els diners cap al cotxe.

Un cop dins el vehicle, surten d'estampida ja que el capo intuïx el que ha passat. Deixen enrere la ciutat i varien el punt de trobada, no fos cas que algun dels ferits cantés a la policia.

Just sortir del cotxe, l'home de gel l'encanona amb una automàtica del 45 tot dient:

– S'ha acabat l'arròs, company.

– Això és el que tu voldries.

Dites aquestes paraules, la gavardina de JJ s'esquinça i set boles de plom impacten en el pit del teòric cap de la festa, que va desplomar-se amb els ulls oberts i mirant a l'infinit.

JJ llança les armes i el cadàver en el cotxe i li cala foc.

Tot seguit ell i bossa van enfilar el camí de casa sa mare per tal de donar-li una bona notícia.

Paraíba

Per Joan Maresma Duran

És Brasil un país de dimensions inabastables. Un país que té una superfície de més de vuit milions i mig de quilòmetres quadrats... Més o menys, la superfície de 17 Espanyes...

Aquests dies de vacances de Nadal vam anar a la ciutat de João Pessoa, —a més de dues hores d'avió de Rio de Janeiro—, la capital de l'estat brasiler anomenat Paraíba. Situat al nord-est del país, a la capital es troba el Cabo Branco, el punt més oriental de les Amèriques.

João Pessoa és una ciutat relativament nova, agradable, a la vora del mar, amb una gran extensió de platja d'aigua tèbia —al nord-est les aigües de l'Atlàntic són així— i amb una brisa constant, que redueix la calor intensa i que obliga a usar protector solar factor ciment armat... Té una part antiga molt petita i una església d'excel·lent bellesa, un bell exemple de *barroc tropical* —motius decoratius indígenes, com rostres d'indis o pinyes—, l'església de São Francisco.

Aquest Cap d'Any em va semblar força interessant. Amb una parella d'amics i els seus familiars vam passar els últims dies de l'any 2011 a l'interior de l'estat, a un poblet que es diu Cabaceiras —a uns 150 quilòmetres de João Pessoa—, un lloc *in the middle of nowhere* però ben encantador. Un lloc llunyà, d'accés difícil, pobre i miserable fins a no gaires anys enrere. Durant els anys del president Lula (2003-2011) i actualment, ha existit per part del govern un esforç considerable per reduir la fam i la pobresa en el país. I, d'aquesta forma, Paraíba, que era un estat proveïdor de mà d'obra barata i no qualificada fins no fa gaire, s'ha convertit en els últims anys en un dels estats que més ha crescut en tot el país.

Aquests dies vam estar en un *hotel-fazenda* al Cariri, una zona semidesèrtica, de terra dura i trencada, de sol de justícia ara a l'estiu, de pluges abundants a l'hivern, de vegetació de *western* de Clint Eastwood, de cel clar i net, de postes de sol que semblen de *photoshop*, d'estels a la nit com feia temps

que no veia, d'ocells colorits, llangardaixos gegantins i cabres pertot arreu. Un lloc que devia ser difícil per viure-hi fa uns anys, ja que les distàncies són enormes i la terra no produeix gaire, tret de la franja de la costa, on hi ha la vegetació abundant i frondosa d'aquest país tropical.

L'amo d'aquest *hotel-fazenda* és cosí del Marcos, marit de la Hideko, companya de feina de la Mari, persones que ja han aparegut en el butlletí. I, a part de converses ben agradables i assenyades amb aquest senyor —el Barça també hi va sortir—, vam fer algunes excursions —totes amb guia per preservar la natura— a llocs on el vent i l'aigua —durant milions d'anys— han esculpit formes extravagants i capritxoses a les roques.

Un d'aquest llocs va ser la formació inusitada Saca de Lã, on els grans blocs de pedres s'aixequen com els productors fan amb els sacs de cotó. Un lloc a la vora d'un riu, que a l'hivern porta aigua i que a l'estiu només la conserva en alguns trams. És possible pujar al

capdamunt d'aquestes pedres per entremig seu, en un exercici mig d'escalada i mig d'espeleologia —per a principiants—, però no apte per a persones claustrofòbiques.

Un altre va ser el *Lajedo do Pai Mateus*, que sorgeix com un paisatge únic i que té una formació rocosa ben peculiar. Sorpren per la seva extensió i per les enormes pedres rodones, que sembla que les hagi col·locat la mà d'un gegant. Al cim del *Lajedo* se sent només el silenci, el vent, la natura, algun ocell. Sembla ser que aquí, al segle XVIII, hi va viure un eremita, que es deia *Mateu*. Algunes pedres tenen inscripcions fetes pels indis de la zona fa més de tres mil anys.

Quan el sol cau més enllà de l'horitzó, el color grisós del granit es confon amb el taronja del cel i forma un espectacle ple de màgia. I és que aquest lloc transmet pau.

Llàstima dels quilos que tothom va guanyar... I és que la gastronomia de Paraíba és exquisida...

Temps de diàleg i de fermes conviccions

Per Josep Xurigué
Polítòleg

Vivim un temps de dificultats econòmiques i podríem omplir pàgines d'anàlisi sobre les seves causes. El pitjor de tot és que hi ha molta gent que ho passa malament. I podríem esmenar-ho: tenim prou riquesa col·lectiva i és un deure moral de tota la societat i dels governants de minimitzar-ho. Això és el principal, encara que caldria qüestionar-se també si aquesta crisi és utilitzada per alguns com a pretext per canviar-nos el model de societat. Crec que tenim clar que hem comès excessos, però en qualsevol cas, no podem bandejar les bases d'una civilització en la qual els valors humans, i una certa seguretat en els drets, ens ha permès progressar, ¿les hem d'oblidar i altrament alimentar la incertesa i la inseguretat de les persones? Crec sincerament que la resposta és no.

Sabem que hi ha una minoria que s'enriqueix amb la crisi. Són persones i grups poderosos, interessats que ens espantem tots, i que la crisi continuï per continuar acumulant beneficis, i compres de béns mobles i immobles a preus reduïts. La connexió entre la globalització financera, del comerç i dels grups de comunicació n'és el principal instrument, és un greu problema. Davant d'aquest Goliat financer, comercial i mediàtic si se'm permet, el compromís i les xarxes socials haurien de ser la fona de David. Especialment, Goliat es veu i es fa més gros amb la por, i la pobresa creix, amb l'especulació financera. No hi ha més camins que instaurar un impost a les transaccions financeres, Taxa Tobin, de moment a la Unió Europea i intentar un acord al G-20. També cal perseguir el frau fiscal: el gros i la picaresca de no pagar els impostos en els serveis relacionats amb la llar o d'import petit; agregat és una gran bossa. Retornant al fil de l'argument: un suposat broker fa uns mesos a la BBC declarava obertament, el fet que moltes persones s'estan enriquint a expenses de mas-

ses de persones i famílies en atur. Per aquests grups, quan pitjor millor.

Cal tocar de peus a terra, admetre els errors comesos, virar el rumb cap a més esforç i treball. I cal tenir clar que la solidaritat, la seguretat social i personal han de continuar essent pilars de la nostra civilització. Austeritat sí, però no només. Necessitem perspectives de creixement, de confiança i de suport als empresaris i emprenedors que reforcen l'economia productiva. Hi ha motius per a l'esperança que cal consolidar. Un exemple ben a prop i actual: es comencen a donar les condicions perquè la producció tèxtil pugui retornar al nostre país. Catalunya té una producció científica important, en relació a les seves dimensions; les exportacions i la internacionalització de les nostres empreses creixen; i tenim sectors ben posicionats com la biorecerca. Millor anar per aquí i no pas per considerar la crisi com un pretext perquè ens facin viure com ho fèiem fa unes quantes dècades enrere.

Si entenem la història de la Humanitat com un relat cap al progrés, hem d'aprendre dels errors comesos, dels passos en fals. Encara que els corrents conservadors parlin de seguretat gairebé amb una visió policial, no ens sentirem més segurs, si anem enrere i consolidem institucionalment, a través del discurs de l'austeritat, una societat més injusta i precària. Una

societat més injusta avui, és una societat menys pròspera demà. És ineficient econòmicament i malbarata recursos. Per no parlar en termes de dignitat i drets humans, és clar.

Si Catalunya té alguna característica que la defineix com a societat és la seva voluntat de ser, de resistir, d'organitzar-se; la seva força social, de les seves entitats, dels catalans i les catalanes, en definitiva. La fortlesa moral, personal i col·lectiva és el que ens farà sortir endavant, conjuntament i de la mà de la resta de pobles europeus. Tanmateix, una sortida d'èxit de la situació actual, cap a la nova societat que està venint, haurà d'unir els valors del treball, de la creativitat, de l'emprenedoria, amb la solidaritat, la justícia social i una visió oberta i plural, com a societat i país. Ens haurà d'unir a través del diàleg i una actitud més generosa. Som el sud del nord i el nord del sud —això és un privilegi i una responsabilitat—; i som en un enclau fonamental com a territori important de la Mediterrània. En darrer terme, el nostre model de convivència és admirat. L'hem de continuar enfortint, per ser més feliços i pròspers. I oferir-lo a la resta de pobles europeus i d'aquest món més unit socialment i humanament que necessitem, com a carta de presentació. Ens en sortirem si el rumb és el correcte i tota la tripulació ens hi posem, amb esperit de confiança.

Històries de la vila

Per Joan Muray

NOTÍCIES MASNOVINES VIA GUAYAQUIL del capità, alcalde i president de l'Asil, Bonaventura PAGÈS i FÀBREGAS

Roda el món i torna al Born, així diu la famosa frase, referint-se al fet que, tard o d'hora, qui sigui torna a casa.

En aquest cas, la famosa dita ha tingut tot el seu significat, ja que, gràcies a una recerca d'imatges dels Presidents (1) de la *Casa Benèfica del Masnou* (2), una d'aquestes, la de Bonaventura Pagès i Fàbregas, ens fou portada per una besneta seva resident aquí.

Però heus aquí que la demanda en qüestió va ser atesa des de la riba del Pacífic a l'Amèrica del Sud. Ens va arribar (via Internet) de Guayaquil, a la República de l'Equador; era d'un altre besnét del masnoví, que, mercès a aquesta globalització, en aquest cas positiva, va assabentar-se de la recerca que s'estava fent i es va posar en contacte amb la *Casa Benèfica* i amb *Gent del Masnou*. Aquest besnét americà ens aportà altres imatges dels seus ancestres, ahora que força informació del nostre polifacètic personatge, que ens descobrí la petja que deixà en aquelles terres.

Amb ella hem pogut saber molt més del que se sabia fins ara, i comprovar que no sols va tenir càrrecs al seu Masnou, sinó també a la terra on va deixar llavor, Guayaquil, Equador, on va participar en una fundació benèfica, com veurem més endavant.

Del Masnou, com ja hem dit, en va ser Alcalde, des de l'1 de juliol del 1899 a l'1 de gener del 1902, essent ahora, President de la *Casa Benèfica* durant el mateix període. Uns càrrecs que sovint han anat aparellats.

Quant a la marina mercant masnovina,

Casa Benèfica del Masnou

Marcat amb en un cercle, Bonaventura Pagès i Fàbregas, capità, alcalde i president de l'Asil (el Masnou 1848-1911). Envoltat de tota la família durant una estada el 1909 en un balneari del nostre país.

va obtenir el títol de pilot i després de capità en estudis realitzats aquí a la nostra terra, els quals referendà posteriorment a Anglaterra, Gran Bretanya.

Va navegar primer als vaixells del seu pare, mentre feia les pràctiques com a pilot; després, un cop acabats els estudis i obtingut el títol de capità, ho faria al vaixell de la seva propietat, la pollastra/goleta *Dulcinea*, i féu la ruta d'Amèrica del Sud, per l'Oceà Pacífic, fins a Xile, passant pel temible cap d'Hornos (3). Aquest veler tenia una capacitat de 4.500 quintars, o sigui unes 900 tones, i es dedicava, com la majoria dels del Masnou, al comerç de diversos productes entre aquelles joves repúbliques i la península ibèrica.

També feia rutes més amunt de l'anteriorment citada i arribava fins al Perú i l'Equador. Al primer tocava el port de Lima, on va conèixer la qui seria la seva muller, Mercedes Moreno Cordovez, amb la qual, després de casats, retornà a Guayaquil, on va néixer la seva filla gran.

L'any 1883, a la mateixa ciutat de Guayaquil, on residia, va fundar junt a d'altres compatriotes, no sabem si també catalans o de l'estat, la *Sociedad Española de Beneficencia*, entitat que l'any 1887 ell presidiria.

D'aquest matrimoni, en nasqueren nou

fills, set noies i dos nois, tres dels quals ja havien mort l'any 1911, data de la mort del capità Victorià Pagès.

Després d'aquest lapsus equatorià, va tornar a casa, al Masnou, i va continuar navegant, i deixà aquí, temporalment, tota la seva família. Més tard va fixar definitivament la seva residència al Masnou, a l'aeshores carrer del *Rastillo*, 53 (4) (actual carrer de Jaume I), i fins a la seva mort l'any 1911. Fou en aquest darrer període de la seva vida que va ser escollit alcalde de la

Bonaventura Pagès, en una altra imatge, arribada des de Guayaquil, Equador.

Jaume Pagès i Pagès, nebot i gendre del capità Pagès.

vila, alhora que president de l'Asil masnoví.

La vila del Masnou, a l'època que ens ocupa, final del segle XIX, tenia a l'entorn dels 3.400 habitants, quasi set-cents menys que als anys seixanta del mateix segle. Aquesta notable baixada d'habitants fou deguda sobretot a la decadència de la marina de vela. Hi va haver molta emigració cap a les Amèriques, tal com podeu veure més endavant amb la marxa cap a aquelles terres de diversos membres d'aquesta mateixa família.

La ciutat de Guayaquil és la més poblada de la república equatoriana, amb quasi tres milions i mig d'habitants, destacant-hi, de sempre, la puixant indústria de tota mena. Es troba a la riba dreta del riu Guayas, i connectada amb l'Oceà Pacífic per un gran braç de mar, anomenat *Estero Salado*. És una ciutat molt plana i a poca alçada de nivell sobre el mar.

Aquesta ciutat té, o tenia, un important nucli de catalans, ja que encara conserva el *Casal Català*. També, entre els catalans que hi residiren, o els seus descendents actuals, n'hi ha del Masnou, com els Ribes-Casals, descendents de ca l'Antich, el conegut mas que hi ha a l'entrada del Masnou venint de Barcelona. També hi ha descendència d'una altra família masnovina, els Duran-Maristany.

Al Guayaquil d'aquell temps, tot i que el nostre capità va tornar a casa, hi va con-

tinuar l'activitat de la família Pagès, amb l'arribada d'altres membres més joves a partir del 1888.

La nissaga Pagès que va continuar la seva petja fou el seu nebot Jaume Pagès i Pagès, nat al Masnou l'any 1870, el qual esdevindria alhora gendre del capità Victorià Pagès, en casar-se, l'any 1904, amb la seva filla gran M. Teresa Pagès Moreno. D'aquest matrimoni, en naixerien set fills, sis noies i un noi, els quatre primers nats a Guayaquil i els altres quatre a Barcelona, on s'havien traslladats a viure temporalment. Jaume Pagès (nebot i gendre del capità Pagès), tot i haver començat els estudis de nàutica, els va deixar i es dedicà al comerç. També va presidir, com el seu oncle i sogre, la *Sociedad Española de Beneficencia*, era el 1905.

A Guayaquil va formar la societat Pagès & Cía, en què també va incloure el seu germà Antoni, que hi havia arribat el 1898, així com un nebot, també masnoví, Bonaventura Subirà i Pages, que hi arribà el 1911.

L'empresa es dedicava a la venda a la menuda, però també a la importació de vins peninsulars. I exportava cacau i altres fruits del país. Posteriorment també es va dedicar a la venda de ferros i eines per a l'agricultura. Tenia oficines pròpies a Barcelona i referències a Nova York, per mitjà de la casa *Park, Davis y Cía*.

Jaume Pagès i Pagès va morir al Masnou l'any 1930, a l'edat de 60 anys. A Guayaquil, la nissaga Pagès hi continua per mitjà de les famílies següents: Font Pagès, Scheel Pagès i Pagès López. A la península hi tenim els Prat Pagès i De Miguel Pagès. I als Estats Units, hi ha els Robert Pagès.

Abans de cloure aquest nou capítol de la història masnovina, val la pena analitzar una de les fotografies que la il·lustren, ja que no era gaire usual veure en una sola imatge una família com la que ens ocupa.

La fotografia està feta en un balneari de la població de la Garriga, i era l'any 1909, dos anys abans de la mort del capità. N'hi veiem vint membres, els uns asseguts, els altres drets, i la mainada entre el terra i el centre de la imatge.

El capità Victorià Pagès, el veiem assegut, el segon per l'esquerra, lluint, tot i

anar amb vestit complet, la gorra de capità, al seu costat hi ha la qui suposem devia ser la seva esposa. La resta devien ser, a més d'alguns dels seus fills vivents, segurament el gendre/nebot i alguns dels néts.

Una estampa reeixida d'una família benestant de l'època, reunida en un balneari, que aleshores estaven al seu moment esplendorós. Per a la visió actual, a la majoria de la gent que hi apareix, la veiem gran, i molt més el capità Pagès, que aleshores tenia només 64 anys, i que era una edat força avançada, a la qual es donaven la majoria de les defuncions. Ara, en canvi, vint persones de les mateixes edats que la present, els veuríem molt més joves. Per sort, la vida s'ha allargat i millorat.

Carrer del Rastillo (ara Jaume I), on va néixer el capità Pagès i Fàbregas.

NOTES

- 1- Per fer una galeria de retrats dels Presidents que ha tingut la benèfica entitat
- 2- Sol·licitud publicada en un número d'aquest butlletí del passat 2011
- 3- El nom d'aquest cap d'Amèrica del Sud fou posat pels anglesos com a *Cap Horn* (cap de la banya), i els espanyols ho traduïren per *Cabo de Hornos*.
- 4- Aquest nom de *Rastillo*, nom en llengua castellana, vol dir tancat per al bestiar, ja que n'hi existia un, més o menys on hi ha el Col·legi de les Escolàpies, ja que a l'altre costat del carrer hi va haver l'antic escorxador.

FONS CONSULTATS

- Santiago Pagès López, besnét del capità Bonaventura Pagès, resident a Guayaquil (Equador).
- Glòria Humet i Villà, besnéta del capità Bonaventura Pagès.
- Casa Benèfica del Masnou
- Jutjat de Pau del Masnou
- Hemeroteca de *La Vanguardia*
- *Diseños de la Villa del Masnou y de su marina de vela del ochocientos*. De Pere J. Bassegoda. El Masnou 1962.
- *Los españoles en Guayaquil, aspectos de una emigración creadora*. Editat a Guayaquil (Equador).

La dona del mirall

Per Jaume Boadella

De vegades, els fets més habituals ens passen desapercebuts per la rutina diària; però, de tant en tant, quan hi ha una petita alteració, fem una descoberta impensada i que sovint és transcendental. Aquesta era la vivència de l'Agnès, quan es va posar aquell vestit verd desusat davant del mirall: *La dona del mirall portava el mateix vestit!* Empesa per aquest sentit tan genuí de les dones de vestir originalment, en un tres i no res es va canviar de roba. Segona decepció: la dona del mirall portava idèntic vestit..., i així una i altra vegada, fins que va arribar a la decebedora evidència per poder afirmar: *La dona del mirall sempre porta el mateix vestit que jo!* Segurament vosaltres, com jo mateix, mai us havíeu adonat d'aquesta casualitat, però podeu provar-la tantes vegades com vulgueu davant del mirall i veureu que és certa. L'Agnès ho va comentar amb les amigues, algunes no se n'havien adonat, altres anaven més lluny i afirmaven que la dona del mirall era pastada a cada observadora. L'Agnès va verificar que aquesta darrera asseveració era rotundament falsa; la dona del mirall tenia més arrugues, més grosses les orelles, els llavis massa molsuts..., en fi, no era tan afavorida com ella. Tampoc estava provat que fes els mateixos moviments, això no es podia garantir, perquè quan s'ajupia per sota el mirall no sabia quin gest faria, ja que no la veia.

La curiositat natural de tota dona va portar l'Agnès a un intent de comunicació verbal, però fou impossible; la dona del mirall era una mal educada que parlava pels descosits mentre ella parlava. A més era cínica, ja que, quan ella li donava la paraula i callava, la dona del mirall adoptava un silenci insolent i provocador, acompanyat d'unes ganyotes ofensives. A poc a poc, l'Agnès va anar descobrint encara més defectes d'aquella dona; era tafanera com una vella, sempre l'observava; era distant i freda, mai tenia un somriure que l'ajudés a refer-

se d'un mal dia a l'oficina; era creguda i superba, això, ho notava en la seva mirada...

L'Agnès anotava aquestes experiències diàries a la seva agenda. Gràcies a ella, avui us podem explicar aquestes coses ja que, quan va desaparèixer, pocs rastres va deixar darrere seu. De la lectura d'aquelles pàgines sabem, però, que l'Agnès va ser pacient i no es va desanimar a establir comunicació, d'aquí que provés diferents mètodes, entre ells l'escriptura. Els primers missatges eren infructuosos; va provar amb diferents idiomes inútilment, fins que trobà quin era el llenguatge escrit que utilitzava la senyora del mirall: només calia escriure un text en un full que transparentés i presentar-lo davant el mirall. Si la cara del paper era la transparentada, el mirall reflectia, en un català perfecte, la resposta escrita. Si presentava al mirall la cara en català, obtenia la translació escrita a l'idioma de la senyora del mirall.

A partir d'aquí els avenços començaren a sovintejar. Primer es conformava amb un senzill: *Bon dia!*, el qual era replicat a l'instant amb un *Bon dia!* Durant més de dos mesos aquest era el missatge habitual i la mateixa resposta. L'Agnès ja s'havia familiaritzat amb el caràcter esquerp d'aquella dona, però ella perseverava, cada matí prenia el paperet transparent de damunt de la lleixa del lavabo, sota

l'ampolla de colònia, el mostrava al mirall i obtenia la rèplica sense cap mena d'originalitat. Un dubte la va envair; i si només coneixia aquelles dues paraules...? Aviat va afegir-ne d'altres com: *Bona nit!*; *Adéu!*; *Hola!*..., sense canvis aparents en les respostes, cosa que li va fer entendre que potser es tractava d'un ésser d'intel·ligència limitada i actuava per simple imitació. Finalment, després de rumiar uns quants dies, va voler esbrinar si tenia sentiments; un bon dia es va agosarar a tocar el tema personal i li presentà un nou paperet: *Bon dia, guapa!* L'efecte fou immediat, una llambregada travessà aquells ulls tan tristos, com si la dona del mirall volgués obrir-li el fons de l'ànima. Mai havia vist una mirada tan agraïda. L'Agnès es va sentir corresposta i no com fins ara, tan ignorada, i aquest petit detall va iniciar un nou estadi de confiança sincera. Aviat s'amuntegaria infinitat de missatges tendres i animosos, transcrits en aquell particular idioma, fins al punt que ja feien trontollar, pel seu gruix, l'ampolla de colònia.

Cada matí, i després de saludar-la, les dues dones es miraven fixament. L'Agnès percebia que aquella dona havia patit seriosament; potser, algun desengany?; l'havien maltractada?; havia perdut algú estimat?... L'Agnès no tenia pressa, sabia que només la confiança trenca barreres, i aquella

ANYS DE BORBONS, NEGOCIS, PIRATES I EL DÉU DELS EXÈRCITS

Per Josep Condeminas

Aquest és el subtítol que porta el magnífic llibre *Mataró al segle XVIII*. L'autor és Francesc Costa i Oller i està editat pel Patronat Municipal de Cultura de Mataró. El llibre està profusament il·lustrat i detallat sobre la vida i costums dels mataronins d'aquella època; un repàs exhaustiu sobre els comerços, gremis, confraries, l'església, la festa, la mentalitat, la casa, la cuina, els vestits, els casaments, els artesans, les feines del camp, la mort... Comença amb la qüestió dinàstica plantejada entre els reis de la casa d'Àustria i el de la casa de Borbó per la successió al tron d'Espanya, que duu a una llarga guerra de dotze anys, amb un final que afavoreix els filipistes. Una vegada vençuda la resistència barcelonina, una part de la noblesa austríacista es trasllada a Mataró i rodalia, inclòs el Masnou. A partir d'aquests fets, el panys de les portes de moltes cases duen les àligues i flors de lis gravades en ferro que recorden aquella pugna. Un capítol important és també els efectes causats pels atacs pirates de la costa d'Àfrica, així com les conseqüències sobre els mataronins de la denominada "Guerra Gran" (1793-1795) i les guerres amb Anglaterra (1778-1783-1796-1801), que fan gairebé impossible el comerç amb Amèrica, lloc de destinació de manufactures i productes agrícoles que es produïen a Mataró. El llibre també incideix sobre el creixement de la ciutat, les malalties comunes com el reuma, la hidropesia, l'erisipela, la verola, així com les terribles epidè-

mies de còlera i pesta. Els enterraments es feien als fossars del voltant de l'església de Santa Maria. També són interessants les façanes esgrafiatades d'algunes cases, motiu decoratiu amb el qual els més rics solien ennobrir les seves cases, malauradament, moltes d'elles ja desaparegudes, però encara en queden alguns exemplars per gaudir-ne.

Entre 1714-1765, els mataronins gairebé monopolitzen el transport de cabotatge amb destinació a Cadis, parada obligatòria a aquella ciutat per poder enviar productes a Amèrica, circumstància per la qual molts comerciants catalans s'estableixen a Cadis o bé hi tenen representants. La primera liberalització del comerç amb Amèrica es produeix el 1765, i és en aquest període on més de cent cinquanta mataronins emigren a ciutats com Veracruz, l'Havana, Puerto Rico, Montevideo i Buenos Aires. A partir de 1778 s'amplia el decret de lliure comerç, cosa que inaugura l'època d'or del tràfic colonial en el qual el Masnou té un paper molt important. Un capítol també destacat és el referent al blat, element essencial de la dieta popular i sovint centre de crisi, ja que les males collites fan que s'importi d'Aragó, Tarragona, l'Empordà, Sicília, Marsella, Holanda, nord d'Àfrica, Estats Units i el Bàltic. La lliure panificació fa que els interessos dels negociant i especuladors monopolitzin les importacions de gra i l'acaparin, la qual cosa en fa pujar els preus a la seva voluntat. Això fou l'origen de moltes fortunes, però també el germen

pel qual pel febrer de 1789 s'inicià el primer motí social a causa de l'augment abusiu del preu del pa. Els especuladors de blat són perseguits, insultats i agredits. A Barcelona la gent assalta els magatzems dels monopolistes, i se succeeixen també avalots a Mataró i altres poblacions. Les forces militars duen a terme unes quaranta detencions i són penjats cinc homes i una dona. Naturalment, després d'aquests disturbis es prenen mesures, però el problema del preu del blat continua sent motiu de conflictes. En un memorial escrit per un tal Antoni Torras s'afirma que el cost elevat del blat s'acabaria liquidant els monopolistes i els sacaires que el compren i el revenen molt més car. Tinc dubtes de si les mesures preses van ser prou eficaces. Està vist que en totes les èpoques hi ha hagut individus aprofitats i sense escrúpols però molt ben relacionats. Malauradament, avui dia en tenim uns quants exem-

LABORATORI FOTOGRÀFIC

DE FOTOS

Centre Fuji Ricard Villarrubia
Art i qualitat fotogràfica

Almeria, 27 · 93 540 42 26 · www.fujifilm.es

TENIM LES FOTOGRAFIES DE LA 19a TROBADA DE NADONS DEL MASNOU

Foto estudi Carnaval

14 DE FEBRER SANT VALENTÍ OFERTA ENAMORATS

GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT

Per Carles Maristany

RECORDS DE LA "1.000 i"

Tot puja, menys els ingressos i, d'ençà de l'euro, d'una forma desmesurada.

Remuntem-nos als anys 50. Llavors jo era un jove de 19 anys acabats de complir. Carregat de romanços però plètoric d'il·lusions. Vaig ser cridat a files, ja que, com a pescador enrolat a bord d'una barca de pesca, m'era factible ser embarcat com a mariner en un vaixell de l'Armada. Primer de tot era imprescindible fer un curs de preparació en el "Cuartel de Instrucción de Marinería", ja fos per tenir un destí o poder embarcar. Vaig ingressar-hi l'u de gener del 1951. Any nou, vida nova. Mai millor dit!

Nous horaris, **nou pentinat**, nova gent, nou menjar, vestits nous, nou ambient. El que no es feia a cop de xiulet era fet a toc de corneta. *Atentos a la voz* era l'única paraula amable. Sempre amb presses. *Al paso, pero marcando la pisada* i, de no fer-ho així, un crit: *Parecen niñas*.

Diana, endreçar llitera i manta, fer ablucions, beguda tèbia: uns deien que era café amb llet, altres llet amb café o quelcom semblant al cacau. Vet a saber! Després gimnàstica, instrucció militar amb armes o sense, desfilada, dutxa, pràctiques de rem, cant, himnes, classes de marineria, de fer nusos, de religió, de doctrina militar etc...

Recordo que a la coberta del llibre "Manual del mariner" un requadre remarcava:

El que manda más, sabe más y siempre tiene razón.

Quin temps més bonic aquell, no havies de preocupar-te de res; tan sols fer-ho sempre tot corrents, per tal de no arribar mai dels últims al lloc assenyalat. Així evitaves fer voltes corrents al pati del quarter, la neteja "de jardins", pelar cebes o patates, fer imaginàries extra i un sens fi d'altres compensacions pel retard comès.

El Pater tenia assignada una classe sobre religió, l'única estona relaxant i entretinguda. La majoria gaudiem durant el minso recés de la seva assignada, gaudint si més no d'un relatiu silenci i de manca de crits i ordres.

L'altra estona de bon record era diguem-ne una classe de bon comportament social, ètic, de companyonia i educatiu a cura d'un tinent d'infanteria de marina, que feia classes a xicots analfabets, ajudat per mariners del mateix curs però amb coneixements suficients.

Veig que la cosa s'allarga en excés i, per no cansar-vos, posaré fi a la present amb una curiosa anècdota sobre el tinent abans esmentat.

Va dir-nos en una de les seves xerrades: *Estas treinta pesetas que recibís cada mes del Estado, no son para puitar-las (així en l'original). Este dinero podéis mejor emplear-lo en comprar sobres y papel para escribir a vuestros padres y familiares, sellos de correos, pasta dentífrica, betún para el calzado y... con lo que os sobre, divertiros, muchachos, divertiros!!!!!!!*

Murmuració general.

Nota final: Qui subscriu es netejava les sabates amb BLENOCOL, una crema protectora que fabricaven els "Laboratorios del Norte de España" (Laboratoris Cusi) del Masnou, però destinada a altres afers ben diferents.

Abans 30 pessetes = 0,18 € d'ara.

La punta de la llengua (32)

Per Esteve Pujol i Pons

Continuem amb el tema de EL i AL... i acabem, que ja n'és hora!

A l'article del mes passat apuntava tres casos en què **cal** posar **A** davant el complement directe.

N'hi ha algun altre en el qual **podem** posar-hi la preposició **A**, és a dir, no està ni manat ni prohibit.

1) Davant TOT, TOTA, TOTS, TOTES, TOTHOM, NINGÚ. Podem dir i escriure, doncs, NO VEIG NINGÚ o bé NO VEIG A NINGÚ; ESTIMO TOTHOM o bé ESTIMO A TOTHOM; RESPECTO TOTA PERSONA o bé RESPECTO A TOTA PERSONA; REUNEIXO TOTS ELS AMICS o bé REUNEIXO A TOTS ELS AMICS...

2) A fi de tancar el tema, afegeixo una consideració que

més aviat va dirigida a especialistes, perquè potser és una mica massa tècnica. **Podem** posar **A** davant dels pronoms interrogatius i dels pronoms relatius (encara que siguin complements directes). Per tant podem dir i escriure QUI BUSQUES? o bé A QUI BUSQUES?; QUI HEU TROBAT? o bé A QUI HEU TROBAT? I també podem dir i escriure LA PERSONA QUE HEU VIST o bé LA PERSONA A QUI HEU VIST o encara LA PERSONA A LA QUAL HEU VIST; L'HOME QUE ESTIMES o bé L'HOME A QUI ESTIMES o encara L'HOME AL QUAL ESTIMES.

Recordeu, doncs, que els catalans, com a bons fills, ESTIMEM LA MARE, però no pas *ESTIMEM A LA MARE.

Les nostres famílies d'avui

Pel Dr. *Aleix Ripol Millet*
Psicòleg i mediador en famílies

Com ho podem fer perquè les nostres famílies i els seus membres siguem tots una mica més feliços i gestionar millor els nostres conflictes...

Conclusions de l'anterior taula rodona **ELS AVIS CANGUR**

Després d'una breu introducció per part del coordinador, tothom va aportar experiències i idees.

- El primer tema en el qual estàvem tots d'acord era que el terme "avis-cangur" no ens agrada gens: ni cobrem per fer el que fem, ni és la nostra professió, ni som aliens a la família... Res de cangurs, som avis que tenim cura dels nostres néts.

- És clar que, des del principi de la humanitat i molt abans del recent constructe social "jubiliació", les famílies s'ajuden a tirar endavant, i especialment els avis ajuden els pares en la tasca de tirar endavant amb la mainada.

- Tenir cura dels néts dona vida als avis, els rejuveneix, els fa feliços... però pot arribar a fer-se feixuc si es converteix en una obligació.

- La criança és responsabilitat dels pares i la seva tasca prioritària. Per als avis hi ha una altra prioritat: tenir cura de la seva salut física i mental, molt especialment a mesura que van envellint.

- El rol dels avis és diferent del dels pares: tots eduquen però de forma diferent. No és just dir que els avis malcrien als nets sinó que el seu rol és (i ha de ser) menys

exigent-controlador donat que el rol executiu-disciplinari correspon (i ha de correspondre) principalment als pares.

- Si els avis substitueixen el rol de pares, els nens es poden quedar sense ningú que exerceixi el rol d'avi, molt enriquidor per a ells. Si això passa, els nens poden arribar a confondre's i viure un conflicte de lleialtats entre pares i avis.

- Caldrà que els avis descobreixin i controlin subtils formes de mantenir el poder sobre els seus fills en relació a la criança i educació dels néts (no sempre és fàcil!).

- Les normes de funcionament de la llar dels avis és cosa dels avis: només faltaria! Cal que els néts les coneixin i acatin.

- Els avis no haurien de tenir sentiments de culpa quan no poden (o no volen) ocupar-se dels néts, molt especialment quan hipotequen el seu temps de descans o de lleure per tal que els pares tinguin temps lliure.

PROPERA TAULA RODONA

ELS NOSTRES FILLS I LES DROGUES

Dijous 16 de febrer de 20 a 21.15h
a Gent del Masnou (som molt puntuals!).

(es repartirà material d'informació objectiva tècnica-sanitària adreçada a pares i fills sobre les drogues)

Ens agradaria comptar amb tu.

www.materialshoms.cat

Homs
materials per a la decoració

Totes les novetats a la nostra botiga. Gran exposició de ceràmica, pedra natural, parquet, sanitaris, cuines, aixetes, mampares i electrodomèstics

Tota mena de materials i maquinària per a la construcció, decoració, reforma o bricolatge. Dissabte matí obert fins a les 12.

Exposició de material de decoració
Escultor Llimona, 9
93 540 37 69 Alella

Magatzem de material per a la construcció
Joan XXIII, Camí d'Alella (sobre l'autopista)
93 555 81 56 el Masnou

Magatzem i oficines a Alella
Riera Principal, 48-50
93 555 97 53 Alella

Exposicions

Fins al 24/2

XIII Mostra d'etiquetes de vins i licors, col·lecció E. López
Del 25/2 al 6/4

VI Mostra *L'Art en diferents vessants*, d'artistes masno-
vins

L'ENDEVINALLA per V.D.R.

L'ajunten, el banyen,
l'escriuen, el pleguen,
l'estrenyen, el cusen,
el lliguen i el venen.

Resposta: El III!LE

Taula Rodona

LES NOSTRES FAMÍLIES D'AVUI ELS NOSTRES FILLS I LES DROGUES

Dijous 16 de febrer de 20 a 21.15 a la sala d'actes de
Gent del Masnou

Coordina els col·loquis i fa el resum de les aportacions el
Dr. Aleix Ripol-Millet

"DIUMENGE AMB LLETRES"

Diumenge 26 de febrer del 2012

a les 7 de la tarda

Vetllada artística, literària, musical...

"Grup Rauxa" de GDM Entrada gratuïta

Parlem de llibres

Per Pere Martí i Bertran

Dues amigues molt diferents

La Maria Enrich (Igalada, 1957), després de l'èxit de *Tres amigues i un estiu* (2006), torna a la literatura d'institut i ara ens presenta un curs sencer d'unes noies i uns nois de cap a 16 anys, que suposem que fan 4t d'ESO, entre els quals destaquen, sense cap mena de dubte, l'Anna i la Berta, com deixa clar el títol (1). Amb una estructura clàssica, impecable i d'allò més pensada (presentació, nus i desenllaç es corresponen amb els tres trimestres escolars), l'autora ens endinsa en la història de dues noies que són d'allò més diferents en tot (caràcter, estudis, manera de vestir...), però que s'acaben complementant perfectament, com en la metàfora del subtítol, que també tanca l'obra (p. 127) i que la va recorrent com un leitmotiv (p. 21, 83, 107...). L'Anna i la Berta són dos personatges, rics, ela-

borats, amb caràcters ben treballats; ben diferents de la resta, que els fan de comparses i omplen tota mena de buits. L'Anna és ordenada, treballadora, brillant, introvertida, amb algun secret amagat i tot. La Berta és l'altra cara de la moneda: desordenada, alegre, extrovertida, despreocupada, fràgil... No cal dir que, d'entrada, quan l'Anna arribarà al nou institut, xocaran, i ho faran amb violència, verbal però violència, i tot. Les circumstàncies, i sobretot el fet d'empassar-se l'orgull i de ser capaces de parlar dels proble-

mes (una de les mostres del didacticisme, ben encaixat en l'obra i habitual en la literatura de la Maria Enrich), les portaran a haver-se d'entendre. I d'aquesta unió en sortirà un producte tan saborós com la llet amb cacau, que les beneficiarà a totes dues, i de retruc a la gent que tenen al voltant (companys d'institut, de grup teatral...). Les dues amigues, l'una de bracet amb l'altra, aniran superant els reptes que els aniran sorgint (estudis, estrena teatral, pors interioritzades...), cadascuna aportant allò que té de positiu a l'altra, com mana una amistat com cal. I se'n sortiran, és clar, com mana la literatura infantil i juvenil, com a mínim la que no pertany al corrent del realisme crític. En alguns moments, fins i tot potser se'n surten amb massa facilitat, i amb alguna improvisació i tot, per part de l'autora, com per exemple la manera de resoldre l'attrezzo de l'obra teatral que assagen les protagonistes, amb una vintena de joves més. Malgrat aquests petits detalls, *L'Anna i la Berta*, de ben segur que serà un nou èxit juvenil, i escolar, de la Maria Enrich, que segueix mostrant el seu domini del llençatge, de les tècniques narratives...

(1) Maria Enrich. *L'Anna i la Berta. Com una tassa de llet amb cacau*. Barcelona: Editorial Estrella Polar, 2010. Col·lecció: "Columna Jove", 257. 127 pàg.

Arran de sòl

Per Pledebuit

Seguim a les passades festes (tot i ja fer més d'un mes que han passat), ja que són tan riques i variades que donarien tema per a tot l'any (si no hi hagués altres coses a comentar). Estava jo ajaçat en un racó del menjador, mentre els de casa s'afartaven com si el món s'acabés. Mentrestant, jo escoltava la TV (que no sé per què hi ha gent que l'ha de tenir engegada, encara que ni la veegin ni l'escoltin). Tot i la cridòria, vaig poder escoltar perfectament el que un home (pel que es veia, preeminent) deia.

Era un home, com us ho diria?, gran (de vell) i amb els cabells molt blancs. Anava amb una mena de vestit llarg, com faldilles fins a terra, blanques també, i al damunt com un *sobretudo* de seda de color (crec que vermell) i brodat amb fils d'argent i d'or formant dibuixos (em sembla que hi havia cares). Al cap hi duia com un mig coco (blanc això sí) i, a sobre, com una paperina alta, oberta per dalt i per baix (que no sé què podria contenir (a part del coco).

Aquest gran home, a més de la vestimenta imponent, duia penjada del coll una impressionant cadena d'or, d'on penjava un joell amb grans pedres precioses. Ah, a la mà també en duia de pedres grosses, enganxades a un cercle d'or.

Engegava una arenga a una multitud, que pel que es veia tenia al davant, bo i assegut sobre una gran butaca, que estava dalt d'unes escales. La butaca tenia un respall molt, molt alt, i estava encoixinada de seda (o vellut), també de color vermell, o granat, i amb sanefes d'or. Ah, em des-cuidava de dir que la gran butaca era tota ella del color de l'or (deuria ser revestida del que en diuen pa d'or).

A l'entorn de les escales on hi havia la gran butaca, s'hi trobaven una mena de canalobres gegants (no recordo quants n'hi havia, però uns quants), damunt els quals hi havia una gruixuda espelma. Aquesta mena de canalobres deurien mesurar uns metres, no sé quants, però sí que eren molt més alts que les persones que hi havia a prop seu. Eren també del color de l'or (segurament ho eren).

Al seu davant, una multitud expectant, i al seu entorn una caterva inabastable d'homes, revestits també amb faldilles llargues fins als peus, a més, també d'un *sobretudo* amb blondes, llargues i treballades. Alguns també portaven un coco al cap, i altres paperines, no tan riques però.

En aquell moment, algun dels comensals (de casa) va prestar atenció a la caixa *tonta* i va fer un comentari als altres. Els va dir que aquells homes tan guarnits, quan anaven de visita al gran *jefe*, es feien aquells vestits fins als peus, de color vermell, i diu que costaven més de mil euros cadascun, i que se'n havien de fer dos (deuria ser per si se'n tacaven un, tenir l'altre de recanvi).

Bé, se'm acaba el paper i encara no us he dit què deia l'home de la paperina. Deia: **...que hem de treure'ns de sobre tot allò que sigui sumptuós i superflu.**

Apa, bup, bup.

La cuina de l'Antònia

El Cullerot

Ingredients per a 6 persones:

4 peres conferència, 100 gr de panses sultanes, 1 branca de canyella, La pell d'una llimona, una mica de gingebre fresc ratllat, uns claus d'espècia, 1 got de suc de raïm negre

Preparació

En primer lloc posarem les panses en remull en un got de suc de raïm.

Mentrestant pelarem les peres i les tallarem en quatre trossos.

Després les posarem amb la canyella, la llimona, el gingebre fresc, els claus, el got de suc amb les panses i un got d'aigua en una olla de fons gruixut.

Les courem a foc mínim, ben tapades, durant 20 minuts aproximadament.

Passat aquest temps. tindrem unes peres que ens recordaran el perfum de les mil i una nits.

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Badalona, Canonge Baranera, 75 · 93 384 43 51
Igualada, Rambla Nova, 29 · 93 804 22 25

www.elcullerot.cat

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

SALA AUTOMOCIÓ

- MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL
- PNEUMÀTICS
- ALINEACIONS
- AIRE CONDICIONAT

C/. Xile, 1. Tel 93 540 42 04 • El Masnou

ASSESSORIA IGLESIAS

- FISCAL • LABORAL
- COMPTABLE • ASSEGURANCES
- GESTIÓ IMMOBILIÀRIA
- GESTIONS DE TRÀNSIT

Sant Miquel, 21, A, baixos • 08320 El Masnou
Tels. 93 540 40 53 • 39 95 • fax. 93 540 40 53

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - ASS. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 - El Masnou
Tels. 93 555 10 60 / 17 61 - Fax 93 555 28 90
www.finquespoig.net • info@finquespoig.net

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

FAT

àngel tena

JOIERS

14 de febrer

Pere Grau, 14 · El Masnou · 93 555 64 51

E S P E C I A L I S T E S E N D I A M A N T S

Rua diabòlica

Carnaval 2012 el Msn. **Dissabte 18** de febrer a 2/4
de 8 del vespre. Sortida de l'Altell de les Bruixes.

Colla de Diables
del Masnou

Colla de Diables
del Masnou

Tots hi sou convidats!

Hi participaran: **Els Tabalers** de la Colla de Diables
i totes les **Bruixes** del Masnou i voltants.

A partir de les 5 de la tarda, a l'Altell, hi podrteu trobar taller
de **maquillatge** i de **disfresses**. Hi haurà servei de **bar**

**Sortiu al carrer i veniu a l'Altell a menjar la manduca i a
maquillar-vos i disfressar-vos.**

Ho organitza: Colla de Diables del Masnou. Hi col·laboren: Ajuntament del Masnou, Can Rac, Forn i Pastisseria
Bautista, Graneria Colomé, Pastisseria Miquel, Serralleria Tallada, Materials Homs, Matalasseria Grau, La
Fruita, De Foto's, Celler del Mar, Teixits Oliveras i bricolatge el Masnou.

**Diumenge 19 de febrer a les 11.30 a la 2a planta de
Can Malet, Presentació al Masnou de**

L'ASSEMBLEA NACIONAL CATALANA

Cap a la INDEPENDÈNCIA!

S'iniciarà l'acte amb l'actuació de la **Coral Xabec**
Parlaran: Julià Carbonell Membre del secretariat de l'ANC
Patricia Gabancho Escriptora
Jordi Roig Membre del secretariat de l'ANC
i del Cercle Català de Negocis

T'hi convidem molt especialment

www.assemblea.cat Participa-hi!

ANC
MARESME
Assemblea
Nacional
Catalana

Al Masnou
!!! Decidim!
2 0 1 2